

LRDIS | We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUM, FRANK

Vrăjitorul din Oz / L. Frank Baum ; il. de Amerigo Pinelli. - București :

RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-671-2

I. Pinelli, Amerigo (il.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

L. FRANK BAUM
The Wonderful Wizard of Oz
Copyright © Miles Kelly Publishing Ltd 2015
Toate drepturile rezervate

Vrăjitorul din Oz
Copyright © RAO Distribuție, 2020
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Lucian Popa & Miruna Moraru

2021

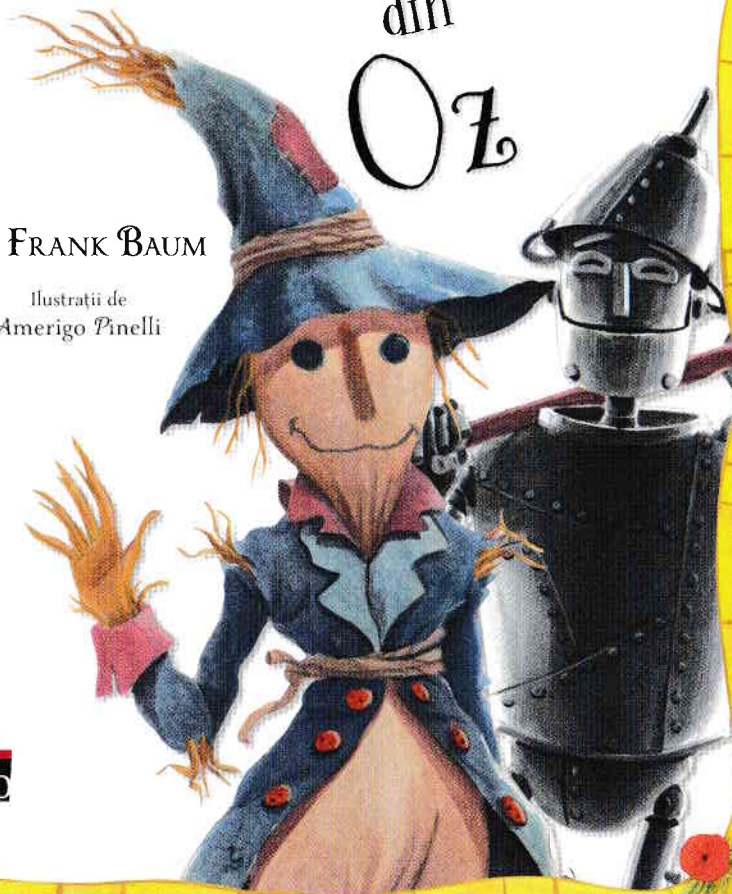
ISBN 978-606-006-671-2

Vrăjitorul din Oz

L. FRANK BAUM

Ilustrații de
Amerigo Pinelli

LIBRIS

We know

Cuprins

- 1 · Tornada 6
- 2 · Consiliul năpârstocilor 16
- 3 · Cum a salvat-o
Dorothy pe Sperietoarea de Ciori 30
- 4 · Drumul prin pădure 44
- 5 · Salvarea Omului de Tinichea 56
- 6 · Leul cel Laș 70
- 7 · Călătoria către Marele Oz 82
- 8 · Câmpul ucigător de maci 96
- 9 · Regina Soarecilor de câmp 112
- 10 · Paznicul Porților 124
- 11 · Orașul de Smarald al lui Oz 140
- 12 · Pe urmele Vrăjitoarei celei Rele 162

- 13 · Eliberarea 186
- 14 · Maimuțele Înaripate 196
- 15 · Descoperirea lui Oz cel Teribil 210
- 16 · Magia Marelui Șarlatan 228
- 17 · Cum a fost lansat balonul 238
- 18 · Drumul spre Miazăzi 248
- 19 · Atacați de Arborii Războinici 258
- 20 · Grațiosul Ținut de Porțelan 268
- 21 · Leul ajunge regele animalelor 280
- 22 · Ținutul quadlingilor 288
- 23 · Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, îi îndeplinește
dorința lui Dorothy 298
- 24 · Din nou acasă 310
- Dincolo de poveste 314

Capitolul 1

Tornada

Dorothy trăia în mijlocul vastelor prerii din Kansas, alături de unchiul Henry, care se îndeletnicea cu agricultura, și alături de mătușa Em, soția acestuia. Casa lor era mică, deoarece lemnele pentru ridicarea ei fuseseră aduse cu căruța cale de mulți kilometri. Casa avea patru pereți, o podea și un tavan, toate acestea dând naștere unei camere; iar aceasta conținea o sobă mâncată de rugină, un bufet pentru veselă, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau unul mare, într-un colț, iar micul pat al lui Dorothy se găsea într-un alt colț. Casa nu avea nici urmă de pod ori de pivniță... cu excepția unei găuri mici, săpate în pământ și numite pivniță pentru tornadă, în care familia se putea refugia în cazul în care se stârnea unul dintre acele vârtejuri grozave, îndeajuns de puternic încât să facă arșice orice clădire în calea sa. Acolo se ajungea printr-o trapă amplasată în mijlocul podelei, sub care o scară cobora într-o gaură mică și întunecoasă.

Atunci când Dorothy stătea în prag și se uita roată în jur, tot ceea ce putea vedea era

întinderea mohorâtă, aproape de necuprins, a preriei, indiferent de direcția în care și-ar fi aruncat privirea. Niciun copac și nicio casă nu tulbura întinderea ca-n palmă a acestor meleaguri, care își dădeau întâlnire cu cerul hăt departe, în toate cele patru zări. Soarele pârjolise ogorul arat, transformându-l într-o întindere cenușie, vârstată de mici crăpături. Chiar și iarba pălise la culoare, căci soarele pârlise firele lungi până când acestea prinseseră aceeași culoare ternă care domnea peste tot. Odinioară, casa fusese zugrăvită, dar soarele coșcovise vopseaua și ploile o spălaseră, astfel încât acum ea avea o culoare la fel de ștearsă și de cenușie ca tot ceea ce o înconjura.

Mătușa Em era o soție tânără și drăguță, când venise să locuiască pe aceste meleaguri. Soarele și vântul îi veniseră și ei de hac. Îi furaseră strălucirea privirii, ochii ajungându-i de același gri șters; îi furaseră roșeața obrazilor și a buzelor, stingând-o în cenușiul omniprezent. Era sfrijită, numai piele și os, iar acum nu mai zâmbea defel. Când Dorothy, care era orfană, a venit pentru

prima oară să locuiască aici, mătușa Em fusese atât de uluită de râsul copilei, încât țipase și își dusese mâna la inimă, de fiecare dată când glasul voios al lui Dorothy îi ajungea la urechi; încă se mai uita uluită la fetiță, mirându-se ce putea găsi aceasta de râs.

Nici unchiul Henry nu râdea vreodată. Trudea din răsputeri din zori și până-n noapte și habar n-avea ce însemna bucuria. Era taciturn, cenușiu din cap până-n picioare, de la barba cea lungă până la cizmele butucănoase, având un aer încruntat și solemn.

Toto era acela care o făcea pe Dorothy să râdă, salvând-o de la a deveni și ea o părticică la fel de cenușie precum tot ce o înconjura. Toto nu era gri; era un cățel mic și negru, cu o blană lungă și mătăsoasă și cu niște ochi mici și negri, care sclipeau voios deasupra boticului său haios. Toto se juca toată ziua, iar Dorothy îi cânta în strună și îl iubea nespus.

Însă astăzi nu se hârjoneau. Unchiul Henry stătea în pragul ușii și se uita îngrijorat la cerul care era și mai cenușiu decât de obicei. Dorothy stătea chiar în prag, ținându-l pe Toto în brațe,

cu privirile îndreptate tot spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

De departe, dinspre miazănoapte, răzbătea vaietul prelung al vântului, iar unchiul Henry și Dorothy puteau vedea cum iarba înaltă se pleca în valuri, dinaintea furtunii care se apropia. Acum se auzea un șuierat ascuțit prin aer, dinspre miazăzi, iar când se uitară într-acolo văzură cum iarba se vâlurea și din direcția cu pricina.

Unchiul Henry se ridică brusc.

- Vine tornada, Em! strigă el către soția sa. Mă duc să mă ocup de animale.

Apoi o rupse la fugă spre staulul în care țineau caii și vacile. Mătușa Em lăsă baltă treaba și veni la ușă. Dintr-o singură privire, înțelese cât de aproape era primejdia care îi păștea.

- Iute, Dorothy! strigă ea. Aleargă spre pivniță!

Toto făcu tuști din brațele lui Dorothy și se tupilă sub pat, iar fata încercă să pună mâna pe el. Mătușa Em, îngrozită, deschise cu o smucitură chepengul din podea și coborî treptele care duceau în gaura mică și întunecoasă. În cele din urmă, Dorothy îl înșfăcă pe Toto și o apucă pe urmele mătușii sale. Când străbătuse jumătate

din drum, vântul scoase un țipăt ascuțit, iar casa se zdruncină atât de aprig, încât fata se dezechilibra, prăvălindu-se dintr-odată pe podea.

După aceea se petrecu un lucru straniu.

Casa se roti de câteva ori, după care se ridică încetșor în văzduh. Dorothy se simțea ca și cum ar fi urcat într-un balon.

Vânturile care suflau dinspre miazănoapte și dinspre miazăzi se întâlniră tocmai în locul pe care era construită casa, exact acolo luând naștere ochiul tornadei. Îndeobște, în ochiul tornadei aerul este liniștit, dar forța cu care vântul bătea din toate părțile spre casă o săltă pe aceasta în aer, tot mai sus, până când ajunse chiar în vârful tornadei; acolo și rămase, purtată fiind la mulți kilometri distanță, la fel de lesne ca și cum ar fi fost vorba de un fulg.

Era întuneric beznă, iar vântul vuia teribil în jurul ei, dar Dorothy își dădu seama că pluteau destul de lin. După primele câteva învărtituri și o hurducătură zdravănă, simți că era legănată blând, aidoma unui bebeluș aflat în leagănul său.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga de colo-colo prin odaie, lătrând din toate puterile; însă Dorothy stătea neclintită pe podea, așteptând să vadă ce avea să se mai întâmple.

La un moment dat, Toto ajunsese prea aproape de chepengul căscat, prăvălindu-se prin el; inițial, fetița fu incredințată că a rămas fără el. Dar în curând îi zări una din urechi ițindu-se din gaură, căci strașnica presiune a aerului îl susținea, împiedicându-l să se prăbușească. Merse de-a bușilea spre chepeng, îl înhăță pe Toto de ureche și îl ridică iarăși în cameră, după care închise trapa, ca să nu se mai întâmple și alte accidente.

Ceasurile se scurgeau unul după altul și treptat lui Dorothy îi trecu spaima; numai că se simțea cam singură, iar vântul șuiera atât de aprig în jurul ei, încât aproape o asurzea. La început se întreba dacă avea să fie făcută praf și pulbere atunci când casa avea să cadă din nou; dar pe măsură ce orele treceau și nu se petrecea nimic groaznic, renunță să se mai îngrijoreze și hotărî să aștepte calmă să vadă ce avea să-i aducă viitorul. În cele din urmă, se târî pe

podeaua tremurătoare spre patul ei și se întinse în el, Toto o urmă și se cuibări și el alături de ea.

În ciuda casei care se legăna și a vaietelor vântului, în scurt timp Dorothy închise ochii și adormi adânc.